

Meget bedre bliver det altså ikke

De er bare et kopi. Men sikke et. *The Pink Floyd Project* indledte fredag deres danmarksturne i Mantiussalen med en scenografisk imponerende, gribende og storladne koncert

Af Jesper Pedersen

ANMELDELSE Opskriften på en noget nær perfekt aften i

selskab med Pink Floyds imponerende, storladne og hypnotiserende bagkatalog:

Tag set-listen. Du åbner halvdystert med *In the Flesh*,

Another Brick in the Wall og *Mother* – alle fra mesterværket *The Wall*. Så skulle de fleste vist være fanget. Siden imponerer du stort med første sets

Koncerten bød på et meget, meget imponerende lysshow.

Foto: Jesper Pedersen

højdepunkt, en smuk, intenst veludført *Hey You* fra selsamme *The Wall*.

Så indleder du andet sæt med Pink Floyds måske allerbedste nummer – ifølge denne reporter i hvert fald – det mere end 13 minutter lange opus, *Shine on You Crazy Diamond*; fortsætter med at spille albummet *The Dark Side of the Moon* fra ende til anden, hvor især den ordløse *The Great Gig in the Sky* og *Us and Them* er gribende veludførte denne aften. Og når så set-listen er så tæt på fuldendt som overhovedet muligt, så bestiller du lige to ekstranumre hos sidemanden. Og får dem. *Wish You Were Here* og *Comfortably Numb*. Den ene smukkere end den anden.

Intet under, at *The Pink Floyd Project* har opbygget sig et ry som værende Danmarks måske bedste kopiband. Fredag aften indledte de deres nye danmarksturne, *Dark Side Tour 2007* – og havde valgt en udsolgt Mantiussal som sin starttrampe.

Med et fuldstændig forrygende lysshow og et varierende, kreativt videomateriale på bagvæggen – især sammenkædning af Hr. Bush og Hr. Fogh Rasmussen under det amerikanske flag i antikrigshymnen *Goodbye Blue Sky* vakte begejstring – leverede det ti mand store orkester Pink

Peter Holten imponerede stort på saxofon på især numrene fra "*The Dark Side of the Moon*."

Foto: Jesper Pedersen

Floyd-numre i mere end to og en halv time. Frontmand Thomas Ulrik Larsen kunne man dårligt ønske sig bedre. Ikke så meget lir, bare en fremragende stemme leveret i den helt rette dystre stemning. Mens Bandets schweizerkniv – ja, sådan blev han altså præsenteret – Peter Holten impo-

nerede stort på saxofon i især *The Dark Side of the Moon*-delen. Værd at nævne er også de tre hyperaktive korpiger, der især i *The Great Gig in the Sky* fik lov at overtage showet for en stund.

Fik jeg sagt, at jeg var imponeret.